

SXEDIO.FP9

6.2.1950: Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΚΕΛ ΚΗΡΥΣΣΕΙ "ΠΟΛΕΜΟ" ΣΤΗΝ ΕΘΝΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΕΙ ΝΑ ΤΗΡΗΣΕΙ ΣΥΜΦΩΝΗΘΕΝΤΑ

Λίγο μετά τη διενέργεια του ενωτικού δημοψηφίσματος της 15ης Ιανουαρίου 1950 τα πράγματα βρίσκονταν "επί ξυρού ακμής" όσον αφορά τις σχέσεις Αριστεράς και Δεξιάς.

Μέσα σ' αυτή την κρίση το ΑΚΕΛ έδωσε στη δημοσιότητα ένα έγγραφο που αποκάλυπτε τους απότερους σκοπούς του έναντι της Δεξιάς και έκλεινε το δρόμο για παραπέρα συνεργασία με τη Δεξιά ή έδινε προσχήματα στη Δεξιά να μη θέλει μια τέτοια συνεργασία.

Το έγγραφο ήταν η πολιτική εισήγηση όπου είχε εγκρίνει η Β Τακτική Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος που είχε συνέλθει υπό την προεδρία του Σάββα Ιωάννου.

Στην Ολομέλεια που συνήλθε στις 6 Φεβρουαρίου 1950 είχαν πάρει μέρος οι Επαρχιακοί Γραμματείς, οι Επαρχιακοί Οργανωτικοί Γραμματείς και οι υπεύθυνοι των Κεντρικών Γραφείων της Κεντρικής Επιτροπής του ΑΚΕΛ.

Ενώπιον της Ολομέλειας μίλησε ο Γενικός Γραμματέας του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου με θέμα "Πολιτική Εισήγηση πάνω στην εξωτερική και εσωτερική κατάσταση και έκθεση δράσης της Κ.Ε."

Στην πολιτική του εισήγηση ο Παπαϊωάννου αποκάλυπτε μέσα στην κρίση που διέρχονταν οι σχέσεις Αριστεράς και Δεξιάς ότι το ΑΚΕΛ θα συνέχιζε να βάλλει εναντίον της Δεξιάς μέχρι να επιτύγχανε τη συνεργασία που ήθελε.

Ομως, προστίθετο, αν η Εθναρχία παρουσιαζόταν ασυνεπής σε όσα θα συμφωνούνταν με το ΑΚΕΛ, αυτό θα συνέχιζε να την επικρίνει, γιατί κατά τη άποψη του, μόνο έτσι θα απομονωνόταν η ηγεσία της Δεξιάς και το ΑΚΕΛ θα αύξανε την επιρροή του ανάμεσα στις "παραπλανημένες" λαϊκές μάζες.

Ανέφερε ο Παπαϊωάννου:

"Πάντα καλούμε τη ηγεσία της δεξιάς σε ενότητα και συνεργασία για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων οικονομικών, πολιτικών και εθνικών προβλημάτων και πάντα στιγματίζουμε κάθε άρνηση της για συνεργασία και κάθε ασυνέπεια που θα παρουσιάσει, όταν κάτω από την πίεση των λαϊκών μαζών, αναγκάζεται να συνεργασθεί μαζί μας. Μόνο με μια τέτοια τακτική θαρθούμε σ' επαφή με τις παρασυρμένες και παραπλανημένες λαϊκές μάζες, μόνο έτσι σιγά, σιγά, θα ευρύνουμε την επιρροή μας και θ' απομονώσουμε την ηγεσία της Δεξιάς".

Αυτό που ανέφερε ο Γενικός Γραμματέας του ΑΚΕΛ ήταν σύμφωνο με τις συνεδριακές αποφάσεις του Κόμματος, όπως αποκάλυψε ο ίδιος, αλλά όπως ήταν φυσικό προκάλεσε έντονη αντίδραση εκ μέρους της Δεξιάς και ιδιαίτερα του ΚΕΚ (Κυπριακό Εθνικό Κόμμα της Δεξιάς) που μετέσχε τόσο στο Εθναρχικό Συμβούλιο όσο και στη Συντονιστική Επιτροπή Κυπριακού Αγώνα, όπου καθοριζόταν η περαιτέρω πορεία τόσο στον ενωτικό αγώνα, όσο και για τη στάση της Δεξιάς έναντι της Αριστεράς.

Η εφημερίδα "Εθνος" του Δεμιστοκλή Δέρβη, Γενικού Γραμματέα του ΚΕΚ, απάντησε:

"Αλλά είναι αξιοπρόσεκτον και ένα άλλο σημείον της ανακοινώσεως των κομμουνιστών. Οτι δηλαδή, ενώ θα διεξάγουν συνεχώς τον χειρότερον κατασυκοφαντικόν αγώνα εναντίον της Εθναρχίας και της εθνικόφρονος παρατάξεως, εν τούτοις ποτέ δεν θα παύσουν να αποτείνωνται προς τους κατασυκοφαντούμενους και καθυβριζομένους ζητούντες παρ' αυτών συνεργασίαν (...) Αρα η Εθναρχία και ολόκληρος η εθνικόφρων παράταξη είναι πλήρως δικαιολογημένοι να μη δέχονται τας δολίας κομμουνιστικές προτάσεις περί "ενότητας" και "συνεργασίας".

Ανέφερε η απόφαση της Ολομέλειας του ΑΚΕΛ που καταγινόταν με την περαιτέρω πορεία του Κυπριακού που έπρεπε να ακολουθεί, και η οποία δόθηκε στη

δημοσιότητα στις **15** Φεβρουαρίου **1950**:

" Εκτελώντας σχετική απόφαση του Στ Παγκυπρίου Συνεδρίου του Κόμματος μας που προνοούσε για αδιάλλαχτο εθνικο- απελευθερωτικό αγώνα η Κ.Ε. ετοίμασε κι απόστειλε στον ΟΗΕ, την **21.11.1949** υπόμνημα πάνω στο ενωτικό μας ζήτημα υπογραμμένο από τους λαϊκούς δημάρχους και τις Λαϊκές Οργανώσεις. Ξεσκεπάζοντας τη αρνητική και διασπαστική στάση της Εθναρχίας και της ηγεσίας της δεξιάς μπροστά στο λαό προχωρήσαμε στο ιστορικό διάβημα του υπομνήματος προς τον ΟΗΕ και τον καταρτισμό προγράμματος λαϊκής κινητοποίησης και περισυλλογής υπογραφών υποστήριξης του Υπομνήματος.

Με το ιστορικό τούτο διάβημα το κόμμα μας έβγαλε το εθνικό μας ζήτημα από το τέλμα στο οποίο βρισκόταν κι άνοιξε διάπαλα ταο δρόμο της απελευθερωτικής πάλης. Ο λαός βγήκε από μια κατάσταση μαρασμού και μοιρολατρίας, αναθάρρυσε γιατί είδε στο διάβημα και στο πρόγραμμα μας το δρόμο του, κι άρχισε να ενδιαφέρεται ενεργά. Στο υπόμνημά μας είδε το σοβαρότερο έγγραφο που είχε γραφτεί ποτέ για το εθνικό μας ζήτημα. Παρ' όλο που το υπόμνημα στάλθηκε προς το τέλος των εργασιών του ΟΗΕ εν τούτοις η αποστολή του και η δημοσίευση του έγινε η αφορμή ο κυριώτερος παράγοντας για το ξεκίνημα της εθνικής κινητοποίησης του λαού.

Τα συλλαλητήρια της 4ης του Δεκέμβρη κι οι κατοπινές συγκεντρώσεις της υπαίθρου έδειξαν το βαθμό της λαϊκής υποστήριξης. Μια ακόμη ένδειξη της πλατειάς λαϊκής υποστήριξης που εξασφάλισε το διάβημά μας, είναι κι οι χιλιάδες υπογραφές που πήραμε μέσα σε λίγες μόνο μέρες στο υποστηρικτικό του υπομνήματος έγγραφο. Κάτω από τη λαϊκή πίεση και φοβούμενη τη απομόνωση της από το λαό, η Εθναρχία προέβη στην προκήρυξη του εθνικού Δημοψηφίσματος.

Η έκτακτη Ολομέλεια της **3.12.1949** διακήρυξε πως το Κόμμα κι η Λαϊκή Παράταξη είναι έτοιμη να υποστηρίξει με όλες της τις δυνάμεις το Δημοψήφισμα της Εθναρχίας εφ' όσον τούτο είναι πραγματικά

Ενωτικό Δημοψήφισμα. Μια βδομάδα αργότερα, ύστερα από ανακοίνωση της Εθναρχίας πως ο λαός θα κληθεί να ψηφίσει την Ένωση και μόνο τη Ένωση το Π.Γ. της Κ.Ε, πήρε τη σωστή απόφαση να διακόψει το μάζεμα των υπογραφών και να ριχτούμε με όλες μας τις δυνάμεις στην πραγματοποίηση του Δημοψηφίσματος.

Στη σχετική ανακοίνωση μας καλούσαμε το λαό σ' επαγρύπνηση ενάντια σε κάθε μορφής διαστρέβλωση ή κομματισμού του Δημοψηφίσματος. Περί πλέον καλούσαμε την Εθναρχία να δεχτεί τις αρχικές μας προτάσεις και να προβεί στη σύγκληση κοινής σύσκεψης για την επεξεργασία εθνικού προγράμματος δράσης.

Η τακτική που ακολουθήσαμε, παρά την άρνηση της Εθναρχίας να δώσει έστω και μια απάντηση στις πατριωτικές μας προτάσεις, αποδέχτηκε πέρα για πέρα σωστή. Εκείνο που επιδιώκαμε, δηλαδή τη διενέργεια του δημοψηφίσματος, το πετύχαμε.

Μέσα στην πάλη του δημοψηφίσματος το πνεύμα και η διάθεση για λαϊκή ενότητα και συμφιλίωση αναπτύχθηκε, οι κομματικές αντιθέσεις αμβλύθηκαν και ο λαός ενωμένος κατήγαγε μια θριαμβευτική νίκη. Οι στρατηγικές επιδιώξεις πούβαλε το Στ Παγκύπριο Συνέδριο του Κόμματος μας επιτεύχθηκαν σ' ένα ικανοποιητικό βαθμό. Η ενότητα που αναπτύχθηκε και το πνεύμα της συναδέλφωσης που επιδείχτηκε μέσα στην πάλη του δημοψηφίσματος, παρουσίασε το λαό μας ενωμένο στον απελευθερωτικό του αγώνα. Η συμβολή του Κόμματος και της παράταξης μας έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην εξασφάλιση του συντριπτικού για τον ιμπεριαλισμό αποτελέσματος του δημοψηφίσματος. Κι' αυτοί ακόμη οι φανατικοί δεξιοί παράγοντες, αναγνωρίζουν πως δίχως τη δική μας συμβολή, το δημοψήφισμα θα σημείωνε οικτρή αποτυχία.

Οι διαπιστώσεις του Πολιτικού Γραφείου της **19.1.1950** πάνω στις ελλείψεις που παρουσιάσαμε στη δουλειά μας στο δημοψήφισμα είναι απόλυτα σωστές:

Δεν μπορέσαμε- όπως ήταν η πρόθεση και η

απόφαση μας- να δώσουμε κάποια οργανωτική φόρμα στη λαϊκή ενότητα. Δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε παντού τις μικτές επιτροπές Εθνικού αγώνα. Δεν μπορέσαμε να χρησιμοποιήσουμε την εκ των κάτω ενότητα για να εξασκήσουμε όσην έπρεπε και όση επιθυμούσαμε πίεση απάνω στην ηγεσία της δεξιάς, η έλλειψη πείρας κι οι οργανωτικές μας αδυναμίες κυρίως στα κάτω του Κόμματος, είναι οι λόγοι αυτής της αποτυχίας μας. Ομως, δεν πρέπει να υποτιμούμε ούτε και να παραγνωρίζουμε αυτό που έγινε, αυτό που πετύχαμε και που είναι σημαντικό".

Σωστό εχτιμήσαμε και καλά ξεσκεπάσαμε τον προδοτικό ρόλο της μοναρχοφασιστικής κυβέρνησης της Αθήνας. Ο θόρυβος που ξεσήκωσαν τα όργανα του μοναρχοφασισμού στην Ελλάδα και την Κύπρο, δεν αποτελεί παρά μια προσπάθεια να συγκαλύψουν την προδοτική στάση της κυβέρνησης της Αθήνας, πίσω από ένα παραπέτασμα καπνού και δημοκοπίας. Ο θρίαμβος αυτός δείχνει επίσης πόσο τρέμει ο μοναρχοφασισμός την ολοσχερή απομόνωση του από τον ελληνικό λαό που στη συντριπτική του πλειοψηφία υποστηρίζει τον ενωτικό μας αγώνα. Το Κυπριακό είναι ένα από τα προβλήματα γύρω από τα οποία ο μοναρχοφασισμός αποτελείται να ξεσκεπαστεί και να κουρελιαστεί ολότελα μπροστά στον ελληνικό λαό.

Το Δημοψήφισμα της 15ης του Γεννάρη με το συντριπτικό του αποτέλεσμα αποτελεί το σοβαρότερο ίσαμε σήμερα κτύπημα κατά του βρετανικού ιμπεριαλισμού.

Ο ιμπεριαλισμός είναι στριμωγμένος και τρομορά εκτεθειμένος με το δημοψήφισμα.

Το μοναδικό "επιχείρημα" που του απόμεινε είναι πως νοιάζεται την Κύπρο σαν στρατιωτική βάση. Μα είναι ίσα-ίσα το "επιχείρημα" που τον εκθέτει ακόμα πιο πολύ στη παγκόσμια κοινή γνώμη. Ανήσυχος από τη δύσκολη θέση που τον έμπασε ο λαός μας και συγχυσμένος από την αποτυχία του να διασπάσει τις δυνάμεις του λαού μας, καταφεύγει στις εξορίες και τα τρομοκρατικά καταπιεστικά μέτρα (απαγόρευση συγκεντρώσεων, απαγόρευση

συνεδρίου αποφοίτων κλπ) με την ελπίδα πως θα πετύχει του σκοπού της. Στην προσπάθεια του να πνίξει την ενωτική φωνή του λαού μας, ο βρετανικός ιμπεριαλισμός θα εντείνει πιο πολύ αυτά τα μέτρα, ιδιαίτερα ενάντια στις δικές μας δυνάμεις. Δεν πρέπει ν' αποκλείσουμε το ενδεχόμενο σε κάποιο στάδιο περαιτέρω ανόδου του απελευθερωτικού μας αγώνα, ο βρετανικός ιμπεριαλισμός να επαναλάβει τις συνταγματικές του μανούβρες, ή να επιβάλει ακόμα ένα Σύνταγμα στον τόπο μας, με σκοπό να διασπάσει το λαό και να διοχετεύσει την πάλη του με εκλογική διαπάλη.

Πώς διαγράφεται η κατάσταση μετά το Δημοψήφισμα:

Το Π.Γ. έγκαιρα μετά το Δημοψήφισμα συνήλθε κι' υπόβαλε μέσον της Λαϊκής Παράταξης συγκεκριμένες προτάσεις στις **21.1.1950** προς την Εθναρχία, Οι προτάσεις αυτές διαλαμβάνουν την αποστολή του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος με κοινό έγγραφο όλων των Κομμάτων και Οργανώσεων προς τον ΟΗΕ, την αποστολή αντιπροσωπείας στην Ελλάδα αντιπροσωπευτικής όλων των πολιτικών παρατάξεων που να ζητήσει από τη νέα Κυβέρνηση της Αθήνας να διακδικήσει αποφασιστικά από την Μεγάλη Βρετανία την Κύπρο και να θέσει το Κυπριακό μπροστά στον ΟΗΕ. Παρόμοια αντιπροσωπεία να επισκεφθεί τις πρωτεύουσες των κυριωτέρων χωρών της Ευρώπης και της Αμερικής για να διαφωτίσει τόσο την κοινή, όσο και την επίσημη γνώμη. Ν' αρχίσουν από τώρα προετοιμασίες για την αποστολή Πρεσβείας αντιπροσωπευτικής όλου του λαού, στην προσεχή γενική συνέλευση του ΟΗΕ, που θα συνέλθει πιθανώς το Σεπτέμβρη του **1950**. Να οργανωθούν σ' όλες τις πόλεις και την ύπαιθρο εθνικά συλλαλητήρια, με συμμετοχή ομιλητών όλων των κομμάτων και οργανώσεων. Να κληθεί παγκύπρια σύσκεψη όλων των κομμάτων και Οργανώσεων για τον καταρτισμό κοινού Προγράμματος εθνικού αγώνα. Στην επιστολή της προς την Εθναρχία, η Λαϊκή Παράταξη όριζε και πενταμελή αντιπροσωπεία

που θάταν πρόθυμη να συζητήσει αυτές τις προτάσεις με την Εθναρχία και με αντιπροσώπους όλων των κομμάτων και παρατάξεων.

Εκαμνε, ωστόσο, σαφές, ότι σε περίπτωση που θ' αντιμετώπιζε άρνηση της Εθναρχίας όπως και στο παρελθόν να συνεργαστεί μαζί μας η παροσπάθεια της να ενεργήσει κομμαστικά και μονομερώς η Λαϊκή παράταξη είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει έστω και μόνη στην εκτέλεση αυτού του Προγράμματος.

Στην ανακοίνωση της που εξέδωσε στις **25.1.1950** η Εθναρχία και πάλιν παραγνωρίζει τις προτάσεις μας και με την απόφαση της να στείλει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος μονάχα στη βρετανική και ελληνική Κυβέρνηση δείχνει υπαναχώρηση στην παληά θέση των περιβοήτων "Ελληνο-βρετανικών πλασίων". Τα όργανα της Δεξιιάς άρχισαν και πάλιν να βάλλουν ενάντια στην ενότητα και να παροσανατολίζονται προς "ελληνοβρετανικά πλαίσια" φιλίας. Τι σημαίνει τούτο; ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΩΣ Η ΔΕΞΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΗ ΝΑ ΚΑΜΕΙ ΤΟΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΓΩΝΑ ΠΟΥ ΤΟΣΟΝ ΠΟΛΥΔΙΑΤΥΜΠΑΝΙΖΕ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ. Κάτω από την λαϊκή πίεση είναι υποχρεωμένη να κάμει ότι για να μην απομονωθεί από το λαό, αλλά αυτό το κάτι πάει να το διοχετεύσει προς την κατεύθυνση της Αθήνας, του Λονδίνου ή της Ουάσιγκτων, γιατί διαλογίζεται σοβαρούς κινδύνους σε βάρος του κύρους της Κυβέρνησης των Αθηνών με την τοποθέτηση του κυπριακού στον ΟΗΕ. Θάταν μεγάλη αυταπάτη, αν περιμένναμε από την ηγεσία της Δεξιιάς και την Εθναρχία να προχωρήσει σε μαχητικό αγώνα. Σχετικά με τούτο ας μη ξεχνούμε τη σωστή τοποθέτηση που έκαμε στο Στ Παγκύπριο Συνέδριο του Κόμματος μας:

" Η παράταξη αυτή η (αντιδραστική) που επηρεάζει ακόμα μεγάλες λαϊκές μάζες- τις πιο καθυστερημένες πολιτικά λαϊκές μάζες- αποτελεί την πολιτική συμμαχία του ιμπεριαλισμού, της αστοτσιφλικάδικης τάξης, της εκκλησιαστικής ιεραρχίας και των πρακτόρων των μέσα στη εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό. Η πολιτική αυτή

συμμαχία των εχθρών του λαού ενισχύεται ηθικά και πολιτικά από τον ελληνικό μοναρχοφασισμό και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Σκοπός του μαύρου αυτού μετώπου της αντίδρασης είναι ο ευνουχισμός του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του λαού, η εξασθένηση του καθημερινού λαϊκού αγώνα για τα οικονομικά προβλήματα του λαού, η χρησιμοποίηση της Κύπρου σαν ιμπεριαλιστικής πολεμικής βάσης".

Αυτό δε σημαίνει πως πέφτουμε σε λάθος όταν καλούμε αυτή τη δεξιά ηγεσία να συνεργασθεί μαζί μας πάνω στο εθνικό ζήτημα, απεναντίας είμαστε απόλυτα σωστοί και μέσα στο πνεύμα των προσυνεδριακών αποφάσεων που λένε:

"Πάντα καλούμε την ηγεσία της δεξιάς σε ενότητα και συνεργασία για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων οικονομικών, πολιτικών και εθνικών προβλημάτων, και πάντα στιγματίζουμε κάθε άρνηση της για συνεργασία και κάθε ασυνέπεια που θα παρουσιάσει, όταν κάτω από την πίεση των λαϊκών μαζών, αναγκάζεται να συνεργασθεί μαζί μας. Μόνο με μια τέτοια τακτική θ'αρτούμε σ'επαφή με της παρασυρμένες και παραπλανημένες λαϊκές μάζες, μόνο έτσι, σιγά,σιγά, θα ευρύνουμε την επιρροή μας και θ' απομονώνουμε την ηγεσία της δεξιάς".

Η πείρα του δημοψηφίσματος απέδειξε πέρα για πέρα τη ορθότητα αυτής της τακτικής.

Η τακτική που επιβάλλεται ν' ακολουθήσουμε μετά την άρνηση της Εθναρχίας να συζητήσει καν τις νέες μας προτάσεις είναι να την κριτικάρουμε μπροστά στο λαό, συνθηματολογώντας διαρκώς και διουλεύοντας πρακτικά για τη λαϊκή ενότητα και συμφιλίωση. Θα κριτικάρουμε τη δεξιά για κάθε ασυνέπεια της και θα την ξεσκεπάζουμε μπροστά στο λαό, μα σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να ξεχνούμε πως βασικός και κύριος μας αντίπαλος είναι ο βρετανικός ιμπεριαλισμός. Κρίνουμε την ηγεσία της δεξιάς αυστηρά για την αρνητική, διασπαστική της πολιτική, μα υποστηρίζουμε κάθε πράξη της, έστω κεχωρισμένη από μας, που διεκδικεί την ένωση, είτε

αυτή είναι συλλαλητήριο, είτε υπόμνημα, είτε αποστολή Πρεσβείας οπουδήποτε.

Δυο λόγια πρέπει να πούμε για την αξιοθήνη "Τρίτη" κατάσταση. Η "κατάσταση" τούτη συνθλίβηκε από τον οδοστρωτήρα του ενωτικού δημοψηφίσματος. Δεν εξαφανίστηκε όμως. Μένει κατσοφιασμένη και ακίνητη για το παρόν, σε αναμονή ευνοϊκής ευκαιρίας που να της επιτρέπει να ξαναβγεί στην επιφάνεια. Τότε θα εμφανιστεί κατά τον ίδιο τρόπο που εμφανίστηκε και το κόμμα του Σβώλου για να διαδραματίσει τον ανθενωτικό της ρόλο αποδεχομένη μια συνταγματική λύση.

Οι προοπτικές αναφορικά με τη λύση του Κυπριακού δεν μπορεί παρά νάναι μακρινές προοπτικές, ανακίνηση του Κυπριακού στον ΟΗΕ θα στριμώξει ακόμα πιο πολύ το βρετανικό ιμπεριαλισμό, θα βγάλει το ζήτημα μας από τα στενά πλαίσια και θα το κάνει διεθνές. Όμως δεν σημαίνει πως αυτόματα θα το λύσει, ας μη ξεχνούμε τη μηχανική πλειοψηφία του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου στον ΟΗΕ και τον προδοτικό ρόλο της μοναχοφασιστικής κυβέρνησης. Ο Βρετανικός ιμπεριαλισμός είναι αποφασισμένος να κρατήσει την Κύπρο, με όλες του τις δυνάμεις. Η τακτική μας λοιπόν, πρέπει νάναι τέτοια που να ανεβάζει διαρκώς τον απελευθερωτικό μας αγώνα, εκμεταλλευόμενοι κάθε ευκαιρία που θα μας προσφέρει η εξέλιξη της διεθνούς πολιτικής κατάστασης. Κλιμακωτά και με ευλύγιστη τακτική ν' αναπτύσσουμε τον τόνο και τη μαχητικότητα του αγώνα μας, να κρατούμε το ζήτημα μας πάντα ζωντανό, εκμεταλλευόμενοι κάθε ευκαιρία που μας προσφέρεται και δημιουργώντας με την ασίγαστη πάλη μας νέες ευκαιρίες προώθησης και λύσης του".